

tom sapisowanje we Bethleheme se namakasch a se dasch
sapisasch. Pscheto tak lasujomy wot togo: „Wono pak
se stanu we tych samych dñach, až pschifasñ wot fejžora
Augustusa wen hujže, aby schyten swět sapisany hordo-
wak. A to sapisowanje bėscho to předne, a stanu se, gaž
Cyrenius Syrisku semju sastojascho. A schytnje žechu, aby
se dali sapisasch, kuždy do swojogo města. A Josep žescho
tež s Galilejskeje s togo města Nazareth, do Žydowskeje
k tomu městu Dabita, kotaremuž groñe Bethlehem; togodla,
až won s teje wjaže a rodu Dabita bėscho. Aby won se
dal sapisasch s Mariju swojeju slubjoneju žonu, kotaraž
samodrugaj bėscho.“ A tak tež bu Kristus, kotaryž se
něto we Bethleheme naroži, ako podejšchpniš sapisany.

Won pak nicjo ako jaden hušoki a bogaty, ale ako
niski a chudy podejšchpniš se narožik. Togo starejschej
bėschtej derě s teje kralowskeje wjaže a schlachty Dabita;
ale wonej bėschtej do takeje chudoby pschischlej a něto tak
chudej, až we Bethleheme we jadnej groži se gorěj žaržasch,
swojo gole do starych lapow (pscheto to zo to słowo we
swojej rězy gronišch) sawišch, a město tych kolebkow do
žłoba položysch mušaschtej. Glědajšcho! Ršheszczijany! tak
niski bėscho ten narod waschogo Humožnika sam sa se!

Chudy won jo how k nam pschischel,

Až se nad nami smilišch kichel,

Albo do nebja šce pschischli

A janželam rowne byli. Kyrieleis.

II. Togo narod pak hordowa rošfschafñomy.

A wot togo dajšcho nam we tom drugem žělu na-
schogo přatkowanja gronišch.